

U spomen don Srečku Dragoševiću

(Priko kod Omiša, 14. I. 1916. – Split, 7. III. 2009.)

Don Srečko Dragošević, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije, bio je pastoralni djelatnik, odgojitelj i profesor povijesti. Djelovao je aktivno 35 godina u Zagrebačkoj nadbiskupiji, Splitsko-makarskoj nadbiskupiji i Zadarskoj nadbiskupiji. Pomagao je u pastoralu i nakon umirovljenja 31. prosinca 1977. Svojim radom ostavio je trag u spomenutim ustanovama i dostojno je da se prisjetimo što je radio i da mu zahvalimo za sve što je učinio.

Životni put

Srečko Dragošević rođen je 14. siječnja 1916. u Priku kod Omiša. U Omišu je završio osnovnu školu, a u Splitu Sjemenišnu klasičnu gimnaziju i filozofsko-teološki studij na Visokoj teološkoj školi. U Splitu je zaređen za svećenika 30. srpnja 1940. godine. Nakon ređenja otišao je u Zagreb, gdje je na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 7. ožujka 1944. završio studij povijesti i geografije. Nakon dovršenog studija u Zagrebu don Srečko je neko vrijeme pastoralno djelovao u Zagrebačkoj nadbiskupiji, zatim u Splitskoj nadbiskupiji i Zadarskoj nadbiskupiji. U tim nadbiskupijama don Srečko je bio dugogodišnji profesor i odgojitelj. Splitski nadbiskup Frane Franić umirovio ga je 31. prosinca 1977. Razlog umirovljenju bile su posljedice prometne nesreće koja se dogodila u siječnju 1975., kad je don Srečko jedva preživio. Don Ante Kusić, rektor tadašnje Teologije u Splitu, pripremio je 31. svibnja 1978. akademiju u prigodi don Srečkova umirovljenja. U svom prigodnom govoru dr. Kusić je okarakterizirao don Srečka kao čovjeka rada, reda, kao kritičkog odgojitelja, ozbiljnog čovjeka, kršćanina starog kova, te kao ponosnog i darežljivog čovjeka.

Don Srečko je završio svoj zemaljski život u Splitu u subotu 7. ožujka 2009. u 94. godini života i 69. svećeništva. Pokopan je 10. ožujka na splitskom groblju Lovrinac. Sprovodne obrede na Lovrincu i misu zadušnicu u Splitskom sjemeništu predvodio je splitsko-makarski nadbiskup i metropolit Marin Barišić. Don Srečka su na vječni počinak ispratili rodbina, poznanici, prijatelji, časne sestre, bogoslovi i svećenici.

Pastoralni, odgojiteljski i profesorski rad

Nakon ređenja i dovršenog studija don Srečko se posvetio pastoralnom, odgojiteljskom i profesorskom radu. Bio je pastoralni

suradnik i upravitelj nekoliko župa u Splitsko-makarskoj nadbiskupiji, te je radio kao odgojitelj i profesor u dvije škole u Zagrebu, te u sjemeništima i visokim teološkim školama u Splitu i Zadru.

Prvu pastoralnu službu don Srećku je povjerio splitsko-makarski biskup Kvirin Klement Bonefačić 20. kolovoza 1940., kada ga je imenovao župnim pomoćnikom u Trilju. Služba je trebala započeti 1. rujna iste godine. Valja reći da je ta služba bila samo formalne naravi, budući da je don Srećko u spomenutom razdoblju bio student u Zagrebu. Po svoj je prilici na temelju te službe don Srećko dobivao plaću, koju kao student nije mogao primati. Služba je formalno trajala do 30. studenoga 1945.

Druga don Srečkova pastoralna služba bila je u župi Konjsko. Za vrijeme njegova upravljanja župom obnovljena je 1969. godine crkva sv. Mihovila Arkandjela. Služba u toj župi prestala je 1. veljače 1976.

Od 15. srpnja 1972. do 31. prosinca 1977. don Srećko je bio kapelan u samostanu milosrdnica sv. Vinka Paulskog u Splitu. Valja reći da je i nakon formalnog prestanka službe u tom samostanu misio sve do 1986. godine.

Od 1. prosinca 1945. do 28. kolovoza 1950. don Srećko je bio odgojitelj u Biskupskom sjemeništu u Splitu. Odgojiteljsku službu starijeg nadstojnika povjerio mu je biskup Kvirin Klement Bonefačić.

Najviše vremena posvetio je profesorskom i odgojiteljskom radu u nekoliko ustanova u Zagrebu, Splitu i Zadru. Sveukupno, don Srećkov profesorski i odgojiteljski rad trajao je od 11. travnja 1944. pa sve do njegova umirovljenja 31. prosinca 1977. Predavao je u nekoliko ustanova povijest, zemljopis, vjeronauk i umjetnost.

Nakon završetka studija u Zagrebu zbog ratnih okolnosti don Srećko se nije vratio u Split, nego je počeo predavati na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu. Don Srečkova molba bila je odobrena 11. travnja 1944. godine. U istom gradu don Srećko je predavao i u Realnoj gimnaziji časnih sestara milosrdnica sv. Vinka Paulskog.

Biskup Kvirin Klement Bonefačić imenovao ga je 26. studenoga 1945. nastavnikom u Sjemenišnoj klasičnoj gimnaziji u Splitu. Nakon zatvaranja Sjemenišne gimnazije 1956. godine djeluje u Zadru. U Split se vraća nakon ponovnog otvaranja gimnazije 1963. godine, kada ga je biskup Kvirin Klement Bonefačić 20. rujna 1963. imenovao profesorom. Od 26. rujna 1975. obnaša službu

honorarnog profesora u Srednjoj školi za spremanje svećenika u Splitu. Na Teologiji u Splitu, prethodnici današnjega Katoličkog bogoslovnog fakulteta, don Srećko je predavao od 1. rujna 1963. do 1. siječnja 1978., a u dva mandata bio je izabran za rektora.

Nakon zatvaranja Splitskog sjemeništa i Visoke teološke škole 1956. godine, apostolski administrator Zadarske nadbiskupije Mate Garković imenovao je don Srećka od početka školske godine 1956./57. profesorom Nadbiskupske klasične gimnazije u Zadru, a od 1959. i profesorom na Visokoj teološkoj školi.

Sveukupno, don Srećko je na Visokoj bogoslovnoj školi u Zadru i na Teologiji u Splitu predavao 18 godina, 3 mjeseca i 3 dana. Zauzimanjem splitskog biskupa dr. Frane Franića 6. studenoga 1965. Kongregacija za sjemeništa i crkvena učilišta je don Srećku Dragoševiću na temelju završenog studija podijelila ekvivalentni licencijat crkvene povijesti. Tu je odluku 20. siječnja 1966. prihvatilo Fakultetsko vijeće Katoličkoga bogoslovnog fakulteta u Zagrebu.

Dana 7. ožujka 1975. veliki rektor Teologije u Splitu imenovao je don Srećka docentom na Odjelu crkvene povijesti Teologije u Splitu.

Predavanja i spomenuta prometna nesreća bili su zapreka što don Srećko nije napisao veći broj radova. Na žalost, još ne postoji popis svega što je napisao. Ono što je vrijedno istaknuti od njegova spisateljskog rada jesu članci objavljeni u Vjesniku Biskupije splitsko-makarske i u časopisu Crkva u svijetu. Najvrjedniji su zacijelo njegovi priručnici-skripta iz opće povijesti u ciklostilskom izdanju u tri sveska, kao i priručnici iz nacionalne povijesti, također u tri sveska. Imajući u vidu okolnosti u kojima su nastali, kao i nedostatak takvih priručnika iz crkvene opće i nacionalne povijesti u Hrvatskoj, može se bez ustezanja reći da don Srećkovi radovi zaslužuju posebno mjesto u hrvatskoj crkvenoj historiografiji.

Don Srećko je za svoj rad dobio počasni naslov "monsinjur" i imenovan počasnim kanonikom Zadarskog kaptola.

Možda ga najbolje karakteriziraju riječi jednog Solinjanina u čijoj je župi don Srećko u prigodi velikih slavlja redovito ispovijedao. Čekajući don Srećkov dolazak u župu, taj je Solinjanin rekao: "Prije će falit nedija nego će zakasnit dom Srećko".

Josip Dukić, Split
e-mail: jossd@tiscali.it